

da det dog var den, der havde udfriet dem af Barbariet. Den havde formet Stammens Aand saa at sige fra Barnsben; den var dens aandelige Modermælk, som aldrig vilde kunne rinde den helt af Blodet.

Men hvad Behov havde man iøvrigt for historisk Bevis? Det var jo netop, hvad der var gaaet op for ham hin Nat paa Dampskibet over Kattegat, at der med Kristendommen maatte være aabnet Mennesket en ny Kraftkilde, siden den havde kunnet indgive hans gamle, værkbrudne Moder en saa mægtig Offervilje. Følte han ikke ogsaa for sit eget personlige Vedkommende stærkere og stærkere Umuligheden af i Længden at holde Livsmodet og Livskræfterne oppe uden Bistand fra det Hinsidige? Og bragte ikke snart sagt hver Dag nye Vidnesbyrd rundt om fra Tidens mange Ensomme om den samme Trang til en Gud, en himmelsk Trøster?

Blandt de Bøger og Ugeskrifter, hvormed Hofjægermesterinden stadig havde forsynet ham, var ogsaa Poul Bergers „En Jakobskamp“, som han havde hørt saa meget om i København, men først nu havde faaet læst. Det store Bekendelsesskrift, der var skrevet i en kunstnerisk eftergjort, gammeltestamentlig Stil, havde grebet ham stærkt. I et af de Kapitler, hvori Forfatteren direkte tog Sigte paa den aandelige Bevægelse, som særlig ved Nathan var bleven indført fra det Fremmede, sammenlignede han den med en Foraarsregn, der fik ogsaa det ufrugtbare Korn til at skyde tilvejs og gav den sandede Mark et bedragerisk Udseende af Frodighed.

„Men naar Sommertørken kommer, og Høsten er nær — hvor er I da henne, I rodløse Vildskud, der prangede langs alle Vejene og spredte tusind Farver over Jorden som en Forjættelse om Paradisets Herligheder? Ak, Eders tomme Aks anklager Eder. Den Sol, der skænkede de sunde Spirer Vækstens Fylde, udtørrede Eder; og før Høsten kommer, vil Stormen vejre Eder hen, — thi Syndens Sold er Døden. — Vel den, der i Foraarets Grødetid ydmygt sænker sine Rødder i Urgrunden, hvor de evige Livskilder rinder!“

Det var navnlig disse Ord, der havde slaaet ned i ham, og